

LEES ME...

KIJK ME ...

LEES ME ...
KIJK ME ...

MARIA KROON

Titel: LEES ME ... KIJK ME ...

© Maria Kroon 2020 Schrijver

© Leonard Treur 2020 Illustraties

Nederlandse Uitgave:

Libris Venstra Uitgevers Mijnbestseller

Grafische Vormgeving: Webcontent4you.nl

ISBN: 9789463988049

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

Bibliotheek van Maria Kroon

Kinderboeken

2008 Jojo en Wobje & De Gruttensnottensmurrie

2010 De Sint Die Verdween

2014 Amy Ebbie

Boeken voor Volwassenen

2020 LEES ME ... KIJK ME ... (22 Rare Verhalen)

INHOUD

HARRY CESTODA
DE CONDUCTEUR
WATERMAN
GELD
DE REVELATIE
DE CLUB VAN DE VROLIJKE MONDJES
VERDRIET
ER LIGT EEN MEISJE IN MIJN BED TE SLAPEN
VIJF VRIENDJES
STERRENDROOM
OP VAKANTIE
DE KLUSSER
EEN DUBBELTJE WORDT NOOIT EEN KWARTJE
IN BAD
HET VERHAAL VAN DE LEGE LIJSTJES
MEVROUW DE RUITER
DE KAPSTER
MISPOES
DE HARINGEN
3(H)EXEN
DE KOK
DOORNROOSJE

Het gezicht heeft een oog en dat zit precies in het midden.

Uit het oog komt een bestraffende vinger die naar mij wijst...

Hermannetje... Hermannetje toch!

HARRY CESTODA

De tartaar op de perfect gedekte tafel staat vers en flink en vooral rood te schitteren.

Tartaar is niet geliefd omdat deze zo heerlijk smaakt. Het is de aantrekkelijkheid van het rode vlees wat de mens hongerig maakt, het beest in ons wakker schudt, kortom, de oermens komt tevoorschijn, die wij allen stiekem een plaatsje in ons 'zijn' hebben gegeven.

Daar komt bij, dat het damasten tafelkleed nog witter lijkt door de rode tartaar en het kleed nog frisser doet ruiken dan het sowieso al geurt.

Natuurlijk is het voor sommige een traktatie het rauwe vlees op krokant toast of vers stokbrood te smeren. Om je vingers erbij op te eten, of in ieder geval af te likken.

~~

HARRY

Harry kwam op zondagochtend, vroeg, net na het ontbijt.

Harry vertrok op maandag, wasdag, door middel van een gracieuze trek aan de wc-slinger.

Er werd niet gehuild, niet getreurd, want iedereen was blij dat hij was opgehoepeld.

BOB:

Een wereldman, die het niet kan laten om zich vol te proppen met lekkernijen. Vooral op feesten en partijen. De dagen voor een feestmaal kan hij zich ontzettend verheugen op de smeuiige delicatessen, die hem zeer zeker worden aangeboden.

BOB:

Net de veertig gepasseerd, in de bloei van zijn leven, gezegend met een prachtige vrouw plus twee ondeugende kinderen.

BOB:

Altijd in voor een grap, maakt ze het liefst zelf en met succes, hoeft niet op de calorieën te letten. Daar boft hij enorm mee.

BOB:

Als baby had hij mollige bijt-armspjes, een rond toetje en trappelende voetbal-beentjes.

BOB:

Zijn leven nooit last gehad van zwaarlijvigheid. Integendeel: een superslank postuur. Een geschenk uit de hemel. Toch? Dat zou het voor velen onder ons zijn.

~~~

Op een koude ochtend in januari, zo net na de feestdagen krijgt Bob ontzettende kramp.

Niet in zijn kuit of arm, maar in zijn buik, aan de rechterkant.

Gewapend met de krant snelt hij naar het toilet.

Met de broek op zijn hielen kan hij een pijnlijke kreun niet onderdrukken.

Wat er daarna gebeurt is moeilijk te beschrijven. Alhoewel:

De krant glijdt van zijn schoot als het darmspasme de regie over zijn lichaam klauwt. Bob krimpt ineen.

Later zou het bovenste gegeven een 'smakelijk' verhaal worden, wat hij nog vele malen vertelt aan wie het maar wil horen.

Trouwens, ook aan degene die het absoluut niet wil horen, want zo smakelijk is het niet.

Bij het wegebben van de kramp voelt hij hoe een vochtige substantie traag langs zijn billen glijdt. Met een zachte plof landt 'het' op de schotel van de toiletpot om vervolgens half in het water te verdwijnen. Zoals een navelstreng geen afscheid kan nemen van moeder en kind zonder een stevige knip, zo kan de 'substantie' niet loskomen van het nog onbekende, wat zich waarschijnlijk in de duistere darmen van Bob schuilhoudt.

Bob begint te trillen en met overslaande stem om hulp te roepen. Natuurlijk komt deze niet direct, maar gelukkig slaagt hij erin zijn stem met 25 decibel op te schroeven.

Met een ruk trekt Amelie de wc-deur open.

'Wat is er met je? Jezusmina, wat zie je eruit! Kom van die pot af lieverd!'

Maar Bob kan alleen zijn handen ten hemel reiken. Gesteund door zijn vrouw probeert hij rechtop te staan. Helaas, halverwege, net nadat hij uit de hurkstand glipt, wordt hij door de 'substantie' weerhouden. Hij hoort zijn vrouw een fikse kreet slaken. Hij voelt hoe ze hem loslaat en ziet nog net hoe ze verschrikt haar handen voor haar mond slaat. Het is een zegen voor Bob dat ze zich in een oogwenk herstelt.

'Bob, eh, lieverd, dit is even vreemd, ik MOET even goed kijken in de pot, als je het niet erg vindt.'

Voorzichtig zakt Bob weer terug op de wc-bril en buigt naar voren. Hij ziet hoe zijn Amelie een stukje toiletpapier afscheurt en met afschuw op haar gezicht iets achter hem doet. Daarna helpt ze hem het toilet af.

'Luister Bob, het is nu wel zo dat je ook een blik moet werpen in de pot. Schrik niet, we bellen in ieder geval een dokter.'

Bob draait zich zo snel als hij kan om. Hij houdt zijn adem in.

Op de schotel ligt een geelwitte substantie. Een duidelijke gelijkenis met een portie bami.

'Wat is dat in godsnaam! Lieverd pak jij eens twee vorken en zo'n Japans eetstokje, dan kan ik er een beetje in roeren.'

Amelie kijkt haar Bob strak aan en verdwijnt naar de keuken voor het gevraagde. Met het Japanse stokje roert Bob in de massa. 'Het lijkt op een bami-sliert, net zoals bij de Chinees, het heeft in ieder geval de breedte van een bami-sliert', concludeert hij en de dokter wordt subiet gebeld.

'Als het lukt, stop 'het' in een glazen potje en komt direct naar de praktijk', adviseert de arts.

Het is nog even een werkje om de glibberige massa uit de wc te vissen, natuurlijk weet Bob het probleem in goede banen te regelen. Met een beetje geduld lukt het hem om met de twee vorken het geheel in het potje te proppen. Amelie kan haar walging niet onderdrukken waarna zij kokhalzend uitroept dat ze nooit meer normaal naar haar vorken kan kijken.

~~

De Dokterspraktijk - 15 minuten later.

De deur van de spreekkamer wordt onmiddellijk geopend als Bob en Amelie de wachtkamer betreden. De inhoud van het potje moet onder de microscoop worden bekeken. De arts pakt een scalpel en snijdt een stukje los van het geheel. Hij legt het preparaat zo goed als hij kan op het plaatje van de microscoop en zet zijn lichthelm iets beter op zijn hoofd. Hij tuurt door het oculair, stelt het diafragma iets bij en mompelt goedkeurend. Daarna zet hij het potje met de resterende overblijfselen op zijn bureau, neemt weer plaats op zijn stoel en vouwt zijn handen samen.

'We hebben hier te maken met een fraaie 'CESTODA' oftewel een lintworm. En dan heb ik het niet over een kleintje. Deze worm is, schat ik, zo'n 11 meter lang, gezien de hoeveelheid die spontaan is losgekomen. De kunst om de lintworm helemaal te verwijderen gaat als volgt: ik geef u een kuurtje en wel met het giftige arsenicum. Voor de worm dodelijk, voor de mens uitermate vervelend.'

Bob kijkt hulpeloos naar Amelie. Zijn ogen worden groot, ze puilen zelfs wat uit. De woorden van de arts: 'we moeten zijn kop te pakken krijgen', ontgaat hem totaal.

'Hoe in vredesnaam komt zo'n beest in mijn lichaam?' stamelt hij. Zijn hersens maken overuren.

De medicus legt hem uit dat verschillende etenswaren beter niet geconsumeerd kunnen worden, zoals rauw vlees, tartaar dus, waarvan Bob in zijn leven al kilo's heeft verorberd.

'Zodra de worm tevoorschijn komt, moet u alert zijn.' De arts buigt zijn hoofd dichterbij Amelie toe om zijn woorden te benadrukken. 'Er moet dan direct actie ondernomen worden. Pak de worm beet met duim en wijsvinger en trek langzaam de ongenode gast naar buiten. Vooral niet te hard of te snel. Voorzichtigheid is geboden. Gebruik afwisselend uw rechter en linkerhand. Onderbreek de handeling niet. Zodra het einde van de worm uit het rectum is stopt u hem in een pot. Doe er meteen een deksel op, ik zie u dan zo snel mogelijk. ASAP, oftewel - As Soon As Possible-'

Amelie leunt achterover en laat de ingehouden adem tussen haar lippen ontsnappen. Geïnstrueerd en geactiveerd verlaten Bob en Amelie de praktijk. De medicijnen worden door Bob gretig ingenomen en vol spanning wachten ze op de komst van de Cestoda.

~~

Bob is nu niet de Bob die hij meestal is. De babbels zijn even met verlof.

Amelie loopt neuriënd door het huis. Get, denkt ze, een lintworm. Hoe lang zal deze vriend er al zijn? Dat Bob zijn poeha even moet laten varen doet haar stiekem glimlachen. Bob de Stoere, Bob de Man, Bob de Geniale. Hè, flauw dat ze dit denkt, maar toch blijft de glimlach om haar rode mond dansen.

~~

Niet na 1 uur, maar na 1 dag kondigt de worm zich aan, althans de weeën zijn gekomen zoals de arts voorspelt heeft. Bob kijkt Amelie hulpeloos aan. 'HIJ KOMT' is het enige zinnetje wat stamelend uit zijn mond rolt.

De krampen worden ondraaglijk voor Bob. Amelie treft de voorbereidingen.

Ze legt een plastic tafelkleed van de afgelopen Kerst op het bed. Een lege pot, waarin de vorige avond de doperwten nog

vakkundig waren gebotteld, staat klaar binnen handbereik voor de nieuwe bewoner. De houten keukenstoel parkeert ze tegen het voeteneinde.

Bob ziet tamelijk wit om zijn neus. Zo wit als een spier. Plotseling wordt Amelie overspoeld door een vlaag angst.

Bob zal toch wel op zijn pootjes blijven? Niet doemdenken, niet doemdenken, flitst er door haar hoofd. Een van de Tien Geboden van Bob.

'Hij komt nu!' kermt Bob. 'Ik voel drang!' Meteen gaat hij op het sfeervolle sterrenkleed liggen. Amelie neemt plaats op de keukenstoel. Voorzichtig begint Bob met persen. 'Zie je al wat?' fluistert hij klein.

Amelie staart gebiologeerd naar Bob's rectum.

'Niks', sist ze, terwijl ze de rubberen afwashandschoenen aantrekt.

Bob kronkelt van de helse pijn, die door zijn ingewanden raast.

'Ik zie wat!' Amelie steekt haar hand op. 'Pers', fluistert ze dwingend. 'Pers voorzichtig.'

Een geelachtig wit lint kruipt traag uit Bob's achterste.

Amelie stroopt haar mouwen op, ze buigt zich naar de worm en pakt hem tussen haar duim en wijsvinger. Zo goed als mogelijk trekt ze voorzichtig. Zweetdruppels parelen op de voorhoofden van het echtpaar.

Na zes minuten heeft Bob een flinke hoop worm gebaar.

Een kwartier lang gebeurt er niets. De worm hangt besluiteloos tussen de billen van Bob.

Zenuwachtig begint Amelie te giehelen.

Dan heft Bob vertwijfelt zijn hoofd op. 'Weer Kramp!'

Een stuk lintworm van ongeveer acht centimeter kronkelt als laatste uit Bob.

Daar ligt-ie dan.

Een hoop lint.

Amelie pakt de pot en met het slacouvert wipt ze het geheel erin.

'Zullen we hem houden?' grapt ze.

'Nah, vind je het erg als ik nu even pas?' zucht Bob.

'Ach gut, kijk hem nou eens liggen!' Amelie trekt de handschoenen uit en zwaait ermee voor Bob's gezicht.

'We geven hem in ieder geval een naam. We noemen hem HARRY.'

En zo geschiedde.

Na doktersinspectie bleek het inderdaad een flinke 'CESTODA'.

Daarna vertrok Harry met stille trom richting het riool.

Als collectors item blijft hij zorgvuldig bewaard in Bob's herinnering.

Bob vertelt graag over 'hem'. Immers, Harry woonde te lang bij hem om 'hem' zomaar te vergeten.